

Aşk İklminde Nefeslenmeyince

– Yazan Adam · 28 Mart 2014

Yıllar geçip giderken,
Ne idrakle yoğruldu ve nede kalbi soludum,
Halimde ki yegâne korkum, gül kokusundan uzaklığımdır.

Olmuyor işte onsuz,
Hiçbir letafetin ne tadı ve nede tuzu,
Vuzuha ermeyince, hal gülün bendinde demlenmeyince.

Aşk ikliminde nefeslenmeyince,
Sevda kendi hilkatinden yol vermeyince,
Ömür şevksizleşince ve anlamakta fevkalade güçleşince!

Özlemeyi nefeslenmek,
Lakin bilmeden enginliği dilemek kolay mı?
Halini hasretmeden, bir niteliğe erişmeden aşk kokar mı?

Onu andığım yalnızlığımda,
Düşlerimde dahi vasıl olamadığım sevdasıyla,
O an çıkıyor acımasızca karşıma ve ömür anlamlı olacaksa!

Kalbim şayet süruru bulacaksa,
Ruhum hilkatıyla nazarın vakarını yaşayacaksa,
Umut şahlanacaksa, hal fütuhata anacaksa, şayet aşk varsa!

Kelamı serdetmeden,
Halin insicamında demlenmeden nefeslenmek,
Her canın müsaviliğinde yaşamak ne acı, kalbimde bir sancı!

Tahkik bu kadar mı yabancı,
Hanif olmak mazide mi kaldı sen söyle ey hancı,
Acıyı ve sancıyı hakkiyle idrak etmeden nefeslenmek ne acı!

Vakıfıyet bana mı kaldı,
Kemaliyet sandalına binen kim ey yolcu,
Selamı sabah etmeden, himmetini hasretmeden hüzün kaldı!

Neyleyim terk eden anı,
Ve yüreğimden sudur eden hıçkırıkları,
Hamiyetsiz ham halimi, suhuletsiz kederimi al götür yabancı!

Ne olacaksa olsun artık,
Kalbim solgunluğuyla baş başa kalsın,
Kimde halimde anlam bulmasın ve bir boşluğun kadrini yaşasın!

Bırak kızan kızsın,
Ve arkamdan hiç ağlamasın an'ı yaşasın,
Neslimden kalan nefesler ibreti hakikatin ne olduğunu anlasın!

Mustafa CİLASUN